

Arrest

nr. 216 620 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2019 wordt verzoekster bij de grenscontrole te Zaventem tegengehouden op haar weg naar London Heathrow. Verzoekster is in het bezit van valse Italiaanse reisdocumenten.

1.2. Op 6 januari 2019 wordt in hoofde van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies-L). Op dezelfde dag vraagt verzoekster internationale bescherming aan.

1.3. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster reeds werd geregistreerd in Griekenland op 29 augustus 2018.

1.4. Een overname door Griekenland in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening) wordt geweigerd nu verzoekster al op 21 september 2018 erkend werd als vluchteling in Griekenland en dus niet langer valt onder de bepalingen van deze Verordening.

1.5. Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in het gesloten centrum op 9 januari 2019.

1.6. Op 5 februari 2019 wordt in hoofde van verzoekster een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

1.7. De motieven luiden als volgt:

"BIJLAGE 13 SEPTIES (...)

Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Ref.: (...)

Ref TARAP :

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: N.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: (...)

In voorkomend geval, ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in het gesloten centrum op 09.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 in het gesloten centrum en verklaart dat ze sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België verblijft. Ze verklaart dat ze op weg was naar Engeland omdat haar echtgenoot daar verblijft. Ze verklaart niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van religieuze redenen. Ze verklaart geen medische problemen te hebben. Behalve haar echtgenoot in Engeland, heeft zij verder geen familie in België of Europa.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene het statuut van erkend vluchteling in Griekenland heeft verkregen. Ze zal dan ook niet naar Iran worden teruggestuurd. Er zal een overname aan Griekenland worden gevraagd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de

openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in het gesloten centrum op 09.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 in het gesloten centrum en verklaart dat ze sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België verblijft. Ze verklaart dat ze op weg was naar Engeland omdat haar echtgenoot daar verblijft. Ze verklaart niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van religieuze redenen. Ze verklaart geen medische problemen te hebben. Behalve haar echtgenoot in Engeland, heeft zij verder geen familie in België of Europa.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene het statuut van erkend vluchteling in Griekenland heeft verkregen. Ze zal dan ook niet naar Iran worden teruggestuurd. Er zal een overname aan Griekenland worden gevraagd.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Griekenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen

of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Griekenland."

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de verzoekende partij wordt vastgehouden.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*.

De toepassing van deze voorwaarde

3.2.3. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van *“art. 6 , 2e lid Terugkeerrichtlijn - machtsafwending – vrijwillig vertrek dient de voorkeur gegeven te worden”*.

Zij licht dit middel als volgt toe: *“Uit de beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verblijfsstatuut heeft in Griekenland.*

Verzoekster betwist derhalve niet dat ze naar Griekenland dient uitgewezen te worden.

Verzoekster betwist de gevolgde procedure van de DVZ en zal hieronder aantonen dat er in casu sprake is van een oneigenlijk gebruik van de procedurele voorschriften van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster een geldige verblijfsvergunning beschikt in een andere EU-lidstaat , diende de DVZ in de eerste plaats een vreemdeling te verzoeken om per direct terug te keren naar de bevoegde EU-lidstaat.

Met andere woorden vrijwillig vertrek is de norm en het gedwongen vertrek is de uitzondering”.

Verzoekster verwijst naar “Art. 6, 2e lid Terugkeerrichtlijn” en de omschrijving ervan in het terugkeerhandboek.

“De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing”

In het terugkeerhandboek wordt dit als volgt omschreven:

“De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.

Op grond van deze bepaling – die in de plaats komt van een vergelijkbare bepaling uit artikel 23, leden 2 en 3, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst – moet geen terugkeerbesluit worden uitgevaardigd tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in een andere lidstaat. In dergelijke gevallen moet de onderdaan van een derde land in eerste instantie worden verzocht direct terug te keren naar de lidstaat waarin hij of zij een verblijfsrecht geniet. Alleen als de persoon niet aan dit verzoek voldoet of er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd.” (Terugkeerhandboek, https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/return_handbook_nl.pdf, p. 30 ev.)”

Verzoekster vervolgt:

“In casu is het belangrijk om voor ogen te houden dat verzoekster nooit de mogelijkheid gekregen heeft om het Belgische grondgebied op een vrijwillige wijze te verlaten in de zin van art. 6 Terugkeerrichtlijn.

Ook in haar bestreden beslissing gaat verweerster niet, minstens onvoldoende , in op het feit waarom er niet voor geopteerd werd om aan verzoekster de kans te geven om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing stelt men bij redenen waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: (1)- Art. 74/14 § 3, 1° Vw: er bestaat een risico op onderduiken. Er zou volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris een risico op onderduiken bestaan omdat verzoekster zich niet zou aangemeld hebben binnen de bij wet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Met betrekking tot het voorgehouden risico op onderduiken wenst verzoekster op te merken dat art. 6, 2de lid Terugkeerrichtlijn nergens omschrijft dat een risico op onderduiken een afdoende reden zou zijn om aan een vreemdeling met een verblijfsrecht in een EU-lidstaat een BGV zonder vrijwillig vertrek af te leveren.

Het is duidelijk dat verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet.

Louter ten overvloede merkt verzoekster overigens op dat indien men het door de gemachtigde van de Staatssecretaris graag geciteerde artikel erbij neemt, dat er in casu geen sprake kan zijn van een risico op onderduiken.

Verzoekster verwijst nog naar artikel 5 Vreemdelingenwet en stelt dat "In haar bestreden beslissing stelt verweerster dat zij sinds 31.12.2018 dan wel 01.01.2019 in België verblijft. Dit wordt derhalve niet tegengesproken door verweerster. Welnu, aangezien verweerster aangehouden werd op 05.01.2019 betekent dit dat zij nog steeds 1 werkdag de tijd had om zich aan te melden bij een gemeentebestuur. Hoe kan er dan überhaupt sprake zijn van een risico op onderduiken, hetgeen – het weze herhaald – volstrekt irrelevant is in het licht van art. 6, 2e lid Terugkeerrichtlijn ?

(2)- Art. 74/14 § 3, 3° Vw: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
In haar bestreden beslissing stelt verweerster dat "Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten (PV HV55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden". Zoals hierboven weergegeven heeft verweerster geen termijn voor vrijwillig vertrek naar Griekenland toegestaan en dit omdat men voorhoudt dat verzoekster 'een gevaar voor de openbare orde' zou zijn – quod non. Het weze benadrukt dat met betrekking tot het nemen van een dergelijke administratieve beslissing de DVZ een zéér grote discretionaire bevoegdheid heeft. Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht terzake. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RVS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RVS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185). De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat. Welnu als verweerster stelt dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou zijn, dan baseert zij zich slechts op één PV'tje waarbij voorgehouden wordt dat verzoekster op heterdaad betrapt zou zijn op het gebruik van valse stukken. Om na te gaan of een dergelijke PV, zwaarwichtig genoeg kan zijn om te spreken van een "bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid" dient – bij gebreke aan het feit dat de Terugkeerrichtlijn geen autonome omschrijving heeft van deze begrippen - worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38. Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Met betrekking tot het begrip stelt het HvJ dat : "het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten" (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval. Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoeker ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt. Verweerster beperkt zich tot een "afgeleid vermoeden" (stuk 1):

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten (PV HV55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem)

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motivatie gaat evident niet op.

Er kan in casu immers niet genoeg benadrukt worden dat verweerster tot een dergelijk afgeleid vermoeden komt op basis van één PV.

Het behoeft weinig betoog dat een dergelijke redenering niet opgaat en gestoeld is op de volstrekt verkeerde premisse dat hetgeen vervat is in een proces-verbaal hoe dan ook de waarheid is en niet meer aan het oordeel van een rechter kan worden onderworpen.

Bijgevolg redeneren dat de beweringen in een proces-verbaal, an sich voldoende zou zijn om te spreken van een voorgehouden gevaar voor de openbare orde snijdt juridisch geen hout.

Het zijn immers rechters die op basis van een onderzoek (hetgeen in casu zelfs nog niet gebeurd is - zie hieronder -!!!) zelf onaantastbaar dient te oordelen of de tenlastegelegde feiten in de eerste plaats bewezen zijn en in de tweede plaats an sich voldoende kunnen zijn voor een veroordeling.

Verweerster spant derhalve het paard achter de kar.

Om te spreken of er in casu sprake zou zijn van een voorgehouden gevaar voor de openbare orde op basis van een PV'tje is op zijn zachtst uitgedrukt zéér precair.

Temeer nu de raadsman van verweerster bij contactname met het Parket Halle-Vilvoorde heeft moeten vaststellen dat er zelfs nog geen PV overgemaakt werd naar de betrokken diensten bij het Parket. (stuk 3)

Klaarblijkelijk meent de politie van Zaventem dat de tenlastegelegde feiten toch niet echt een imminent gevaar voor de openbare orde opleveren nu zij in haar wijsheid besloten heeft om dit kwetsieuze PV na meer dan één maand zelfs nog niet op te sturen naar het Parket (stuk 3).

Met andere woorden op heden is er bij het Parket zelfs nog geen onderzoek lopende of de vaststellingen van de betrokken inspecteur (?) enige waarachtigheid zouden kunnen inhouden die op zichzelf een grond tot vervolging zou kunnen opleveren.

Louter ten overvloede merkt verzoekster op dat de gemachtigde, in zoverre de tenlastegelegde feiten al enige grond van waarheid zou bevatten – quod certes non -, helemaal niet uiteenzet waarom op basis van dit PV'tje dan wel zou moeten blijken dat verzoekster het haar voorgehouden gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dit opnieuw zou doen.

Inderdaad, zij motiveert op geen enkele wijze waarom er in hoofde van verzoekster sprake zou zijn van enig voorgehouden recidivegevaar, hetgeen conform de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie een belangrijke voorwaarde is om te spreken van een gevaar voor de openbare orde. (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30)

In elk geval kan uit de houding van de politie afgeleid worden dat de tenlastegelegde feiten klaarblijkelijk een onvoldoende ernstige maatschappelijke impact nu zij zichzelf niet eens de moeite getroosten om dit onverwijld door te geven aan het Parket.

Op basis van hetgeen hierboven aangetoond werd kan er in casu al zeker geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de openbare orde.

De gemachtigde van de Staatssecretaris had derhalve bij het vaststellen dat verzoekster een verblijfstitel had in Griekenland haar de mogelijkheid dienen te geven om vrijwillig het land te verlaten.

Elke andere redenering maakt een schending uit van art. 6, 2e lid Terugkeerrichtlijn.

Het middel is gegrond. »

3.2.4. Vooreerst stelt de Raad vast het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag of verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, motiveert de verwerende partij dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist of weerlegd. Deze vaststellingen zijn voldoende determinerend om het bestreden bevel te schragen. De kritiek van verzoekster ten aanzien van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de motieven inzake openbare orde betreffen dan ook een overtollig motief waarvan de gegrondheid geen aanleiding kan geven tot het ernstig bevinden van het middel.

3.2.5. Het bestreden bevel steunt onder meer op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoekster stelt terecht vast dat *in casu* door de verwerende partij met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet afwijkt van de termijn van 30 dagen en onder meer geen vrijwillige vertrektermijn verleent, omdat volgens de verwerende partij een risico op onderduiken bestaat.

3.2.6. Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet aldus gedefinieerd dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Het betreft, aldus artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn, het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Dit risico moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”.

Tevens wordt aangegeven dat verzoekster niet meegewerkt heeft met de overheden. *“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem.)*

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

En voorts stelt de bestreden beslissing nog:

“Betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 in het gesloten centrum en verklaart dat ze sinds 31.12.2018 of 01.01.2019 in België verblijft. Ze verklaart dat ze op weg was naar Engeland omdat haar echtgenoot daar verblijft. Ze verklaart niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van religieuze redenen. Ze verklaart geen medische problemen te hebben. Behalve haar echtgenoot in Engeland, heeft zij verder geen familie in België of Europa.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene het statuut van erkend vluchteling in Griekenland heeft verkregen. Ze zal dan ook niet naar Iran worden teruggestuurd. Er zal een overname aan Griekenland worden gevraagd”.

3.2.7. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat ze in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en vervolgt: *“Aldus heeft zij een geldige verblijfstitel in een Europese lidstaat, hetgeen niet wordt betwist door verweerster”.*

Verzoekster meent dat gelet *“op het feit dat verzoekster een geldige verblijfsvergunning beschikt in een andere EU-lidstaat, diende de DVZ in de eerste plaats een vreemdeling te verzoeken om per direct terug te keren naar de bevoegde EU-lidstaat. Met andere woorden vrijwillig vertrek is de norm en het gedwongen vertrek is de uitzondering”.* Zij verwijst naar artikel 6, 2e lid van de Terugkeerrichtlijn en het Terugkeerhandboek ([://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/return_handbook_nl.pdf](https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/return_handbook_nl.pdf), p. 30 ev.

Verzoekster meent dat in haar geval *“als onderdaan van een derde land in eerste instantie diende te worden verzocht direct terug te keren naar de lidstaat waarin zij een verblijfsrecht geniet. Alleen als ze hieraan niet voldoet of er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd.”* Voorts wijst verzoekster nog naar artikel 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *“In haar bestreden beslissing stelt verweerster dat zij sinds 31.12.2018 dan wel 01.01.2019 in België verblijft. Dit wordt derhalve niet tegengesproken door verweerster. Welnu, aangezien verweerster aangehouden werd op 05.01.2019 betekent dit dat zij nog steeds 1 werkdag de tijd had om zich aan te melden bij een gemeentebestuur. Hoe kan er dan überhaupt sprake zijn van een risico op onderduiken, hetgeen – het weze herhaald – volstrekt irrelevant is in het licht van art. 6,2e lid Terugkeerrichtlijn ?”*

3.2.8. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van 5 februari 2019 niet had mogen wijzen op het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de bestreden beslissing. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster door haar gedrag en verklaringen een risico op onderduiken vertoont te meer er wordt vastgesteld dat verzoekster niet meewerkt of *“heeft niet meegewerkt met de overheden”.* In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt in de bestreden beslissing niet aangenomen dat verzoekster aantoonde dat ze sedert *“31.12.2018 dan wel 01.01.2019 in België”* verblijft. Er wordt erop gewezen dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de *“door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn”* en tevens wordt gemotiveerd: *“ze levert geen bewijs dat zij op hotel logeert”.* Er wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt *“dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”.* Voorts wordt nog toegevoegd dat uit het door de Dienst Vreemdelingenzaken eigen gevoerde onderzoek *“blijkt dat betrokkene het statuut van erkend vluchteling in Griekenland heeft verkregen”* wat verzoekster thans toegeeft. Ten slotte wordt erop gewezen: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.55.RB.000102/2019 van de politiezone van Zaventem.)”*

3.2.9. Het is geenszins kennelijk onredelijk om uit deze vaststellingen te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoekster zich zal onttrekken aan het toezicht. Verzoeksters gedrag en verklaringen verlenen geen enkele indicatie dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

3.2.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. De Raad benadrukt daarenboven dat wie machtsafwending aanvoert, daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens moet aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd.

Opdat daarenboven van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. Dit wordt hier geenszins aangetoond (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195). Een schending van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* niet blijken.

3.2.11. De vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, is voldoende determinerend om *in casu* de bestreden beslissing waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet te schragen.

3.2.12. De kritiek van verzoekster ten aanzien van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en de motieven inzake openbare orde betreffen dan ook overvloedige motieven waarvan de gegrondheid geen aanleiding kan geven tot vernietiging.

3.2.13. In het licht van wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoekster tenslotte niet toe te concluderen dat artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn werden geschonden.

Er wordt geen ernstig middel aangevoerd.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK